

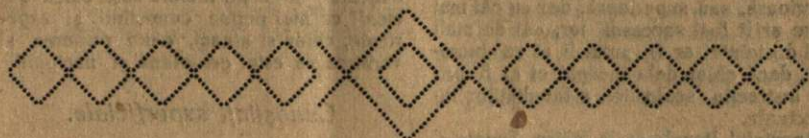
Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune“. Rom. 10, 15.

Anul V.

București.

No. 7.

Lucrătorii și colportorii Conferințelor Muntenia și Moldova.

Slujitorii Evangheliei.

PREGĂTIREA NECESARĂ.

„Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat“.

Lucrarea lui Dumnezeu are nevoie de oameni, de bărbați, cari sunt pregătiți să slujească Evangheliei ca învățători și predicatori. Este adevărat, că unii au lucrat cu oarecare succes, deși nu au avut decât puțină pregătire primită într-o școală inferioară, sau superioară, dar cu cât mai mare ar fi fost succesul lor, cât de mult mai destoinic ar fi putut fi ei ca lucrători, dacă chiar dela început ei ar fi primit instrucția scolastică a facultăților intelectuale.

Apostolul Pavel scrie către Timoteiu, un tânăr predicator: „Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care nu are de ce să-i fie rușine, și care împarte drept cuvântul adevărului“ (2 Tim. 2, 15). Lucrarea de a câștiga suflete pentru Hristos cere o îngrijită pregătire. Nimeni nu poate să intre în serviciul Domnului fără să aibă mai întâiu școala necesară și numai atunci să aștepte succesele cele mai bune. Meseriașii, oamenii de drept, avocații, negustorii și în fine toți breslașii se pregătesc pentru meseria pe care voiesc s'o îmbrățișeze. Însăși mintea lor îi face să-și însușească cât mai multă destoinicie cu puțință. Modista, croitoreasa îi va spune cât a trebuit să învețe până să priceapă pe deplin meseria ei. Arhitectul îi va spune cât timp a trecut până ce a priceput el cum să facă o clădire plăcută și încăpătoare. Și așa se întâmplă cu oricare altă meserie pe care și-ar lua-o omul.

Oare slujitorii lui Hristos trebuie să intrebinzeze mai puțină silință în a se pregăti pentru o lucrare, ce este nesfârșit de mult mai importantă? Oare ei nu trebuie să cunoască toate mijloacele ce trebuie folosite și căile cari trebuie croite pentru a câștiga suflete? Pentru a putea să lămurim pe bărbați și femei despre subiectele cele de valoare, privitoare la mântuirea lor veșnică, se cere neapărat, cunoașterea naturii omenești, se cer apoi cercetări temeinice, cugelare adâncă și rugăciuni serioase.

Nu puțin din acei cari au fost chemați ca conlucrători ai lui Hristos au neglijat să se specializeze pentru slujba lor. Ei au desonorat pe Mântuitorul lor prin faptul

că au intrat în lucrarea Lui fără pregătirea necesară. Unii, cari erau desgustați de acea șlefuire superficială, cum numește lumea felul ei de purtare, au căzut în extreme contrarii tot așa de dăunătoare. Ei întârzie să-și însușească acel lustru și acel ton bun, pe care Hristos dorește să le aibă fiecare copil al Său. Predicatorul trebuie să se gândească, că el este un educator, și că pe urmele sale calcă oamenii cu mai puțin cunoștinși și experiențe, chiar și atunci, când purtarea și vorbirea sa este grosolană și necioplită.

Cunoștinți superficiale.

Un tânăr predicator nu trebuie să fie mulțumit cu o superficială cunoștință a adevărului, căci el nu știe unde i se va cere să fie martor al lui Dumnezeu. Mulți vor fi duși în fața regilor și a cărturarilor ca să răspundă despre credința lor. Aceia cari au numai o cunoștință superficială despre adevăr, nu vor fi lucrători cari să nu aibă de ce se rușina: ei se vor zăpăci și nu vor fi în stare să explice lămurit Scripturile.

Este un fapt trist acela, că progresele lucrării sunt împiedecate din lipsă de lucrători pregătiți. Mulți nu au însușirile morale și spirituale; ei nu-și frământă mintea și nu sapă să caute comoara cea ascunsă. Și deoarece ei se adapă numai dela suprafață, câștigă numai acea știință, care este deasupra. Cred ei că în împrejurări grele vor fi în stare să ia o poziție însemnată, dacă au neglijat să se instruească și să se exerciteze pentru slujba lor? Oare își inchipuie ei că sunt instrumente poleite în mâna lui Dumnezeu spre salvarea sufletelor, dacă nu iau aminte la ocaziile ce le stau la îndemână spe a-i face destoinici pentru lucrul lor? Lucrarea lui Dumnezeu cere bărbați cari să poată înțelege și face lucrurile din multe puncte de vedere, bărbați cari știu să cugele, să plănească, să clădească și să împartă. Aceia cari văd probabilitățile și posibilitățile lucrării pentru aceste timpuri, vor face tot ce pot ca printr'un studiu serios să-și însușească cât mai mult cu puțință din Cuvântul lui Dumnezeu, ca apoi să se servească de toate acestea în lucrare pentru sufletele însetate, și bolnave de păcat.

„Intrebând când să începem, ades nu mai e timp de a face“.

Un predicator nu trebuie să creadă niciodată că el a învățat destul și că acum mai poate să mai lase din străduințele sale. El trebuie să consacre toată viața lui pentru pregătire; el trebuie să învețe în fiecare zi, iar cunoștințele câștigate trebuie să le întrebuijeze.

Cine se pregătește pentru lucrarea de predicare, nu trebuie să uite, că pregătirea inimii este mai importantă decât toate, locul ei nu-l poate lua nici pregătirea minții și nici cultura teologică. Razele luminoase ale Soarelui dreptății trebuie să pătrundă inima lucrătorului și să curățescă umblarea sa, înainte ca lumina dela tronul lui Dumnezeu, să poată lumina prin el pe acei, cari sunt în întunec.

În timpul nopții au trecut prin fața spiritului meu unele scene; și multe puncte ale lucrării, pe care noi trebuie s'o facem pentru Maestrul nostru, Domnul Isus Hristos, mi-au fost lămurite. Cineva cu puternică desăvârșire îmi vorbi, și eu mă voi strădui să redau instrucțiunile rostite cu privire la lucrarea ce trebuie să se facă. Solul creșc zise:

Lucrarea de predicare suferă, deoarece bărbați își permit să predice, fără să fi trecut prin pregătirea necesară pentru această lucrare. Mulți au făcut o greșală, luând drept predicator certificatele sau scrisorile de acreditare. Unii ca aceștia vor trebui să se hotărăscă să-și caute o lucrare mai potrivită pentru ei, decât predicarea Cuvântului lui Dumnezeu. Ei sunt plătiți din zecime, dar străduințele lor sunt mici, și deci ei nu trebuie plătiți mai departe din această cassă. În multe cazuri lucrarea de predicare pierde caracterul ei sfânt.

Cine este chemat în slujba Cuvântului trebuie să fie un lucrător credincios, uitându-se pe sine. Dumnezeu cheamă bărbați, cari sunt pe deplin conștienți că trebuie să se facă sforțări serioase, bărbați, cari să meargă la lucru cugetând plini de râvnă și înțelepciune, având acele puteri și însușiri asemănătoare caracterului lui Hristos. Salvarea sufletelor este o mare lucrare, care cere întrebuișarea fiecărei facultăți și a fiecărui dar al harului. Cine ia parte la aceasta, trebuie să devină tot mai destoinic în ea, trebuie să aibă o serioasă dorință de a-și întări puterile, știind că el va fi slab dacă nu va crește mereu în har. El trebuie să caute

să albă succese tot mai mari în lucrarea sa. Dacă lucrătorii noștri vor lucra în acest fel vor aduce roade. Multe suflete se vor câștiga pentru adevăr.

..

Idealul lui Dumnezeu pentru copiii Săi este cu mult mai înalt decât poate pătrunde cugetul omenesc. Ținta de ajuns este mântuirea dumnezească — asemănarea cu Dumnezeu. Înaintea școlarului se află o cărare de neuitat progres. El are o țintă de ajuns, el are un model cărui trebuie să se asemene, model ce cuprinde în el tot ce este bun, curat și nobil. El va face progres cât mai repede și cât mai departe în toate ramurile adevăratei cunoștinți. „Educație”, pag. 16. 17.

„Slujitorii Evangheliei”, p. 80—84.

UNDE-ȚI SUNT COPIII?

(Z. L. 956 Ed. amer).

1. Ești pe calea mântuirii,
Dar copiii unde-ți sunt?
Vrei să-i lași pradă peirii,
Rătăcind pe-acest pământ?

COR: Voi păriați, vă luați copiii,
Cari de Domnul v'au fost dați:
Spre izvorul mântuirii,
Să-i întoarceți, vă luptați.

2. Pentru ce nu șed copiii
Lângă tine, mamă-acum?
Penruce în valul lumii
Văd un loc așa de bun?

Cor.

3. Tu, te afli 'n casa păcii
Și ești vesel, mântuit;
Dară, fiul tău, creștine,
Azi în lume-i rătăcit.

Cor.

4. Ah, vorbești-le de grabă
Plângeți azi, și vă rugați,
Calea bună ei să vadă,
Și cu ei în cer să stați!

Cor.

„Fericirea o floarea naturală a datoriei”.

Slujbașii Comunității.

Oameni și fapte.

DIACONEASA.

Diaconesele făceau parte din slujbașii bisericii creștine primitive. (Rom. 16, 1. 2). Febe era slujitoare — adică „diaconesă” — a bisericii din Chencrea. Alte indicațiuni arată că femeile au fost dela început slujbașe ale bisericii ca diaconese, însă nu ca înfărite prin binecuvântare, lucru care și în biserica noastră se petrece la fel, ele neputând servi comunitatea cu corpul și sângele Domnului.

Diaconesele sunt alese pe timp de un an, pe baza însușirilor pe cari le au și cari le fac destoinice pentru această lucrare. Faptul că o femeie este soția unui diacon, nu impune ca să primească titlul de diaconesă.

Diaconesele trebuie să se îngrijească de bolnavi, de săraci, de cei căzuți în greutăți, conlucrând cu diaconii în această lucrare.

Diaconesele pregătesc pâinea pentru Sfânta Cină. Tot ele aranjează masa pentru sfânta cină, punând vinul, aranjând frumos țava pentru pâine, așezând șervețele, punând deasupra mesii fața pregătută a-nume pentru acest scop, etc.

Diaconesele asistă și la oficierea actualului umilinței dând ajutorul de nevoie femeilor noui venite la adevăr. Deasemenea mai au datoria de a îngriji ca fețele de masă, etc., folosite la celebrarea întăririi prin binecuvântare să fie spălate și duse acolo de unde au fost luate.

Diaconesele vor mai ajuta și la oficierea botezului, dând sfaturile și ajutorul necesar în ce privește procurarea îmbrăcăminții potrivite pentru asemenea act. Tot ele se îngrijesc de spălarea și punerea la locul convenit al costumelor.

În comunitățile mai mari, s'ar putea forma și un comitet al diaconeselor cu președinte și secretar. În asemenea comunități, diaconesele pot da ajutor la primirea celor ce vin la adunări, mai ales străinii, atunci când intră în adunare. În asemenea localități s'a simțit nevoia ca membrii comunității să fie împărțiți pe grupe având fiecare câte un diacon și o diaconesă, ceri vizitează pe membrul cel puțin odată pe trimestru și dacă se poate, odată pe lună.

Stevens.

COLUMBA era din neam de principii, și s'a născut în anul 521 în Irlanda. Evanghelia a fost adusă pe acel timp din Anglia în Irlanda de Patrick. Cum însă pe la 449 prin năvălirea Saxonilor păgâni, fusese aproape distrus efectul ei, sforțările lui Columba au făcut să se înlindă iarăș cu putere. După ce a lucrat între conaționalii săi mai întâiu, a trecut apoi la Picții păgâni în vecinătatea Scoției, unde cu alți prieteni credincioși a întemeiat o mănăstire pe Iona. Din școala înființată acolo, s'a răspândit Evanghelia într'o bună parte a Europei.

Columba avea o statură dislinșă și o înfățișare nobilă. Plin de daruri și de un caracter neclintit, era un spirit de acela care modelează și conduce pe alții. Avea o înfocată iubire de Cuvântul lui Dumnezeu, se devotă sârguincios la acest studiu, a copiat mult din el, se ruga mult și căuta să facă educația comunităților încredințate lui, atât în cunoștințele practice cât și în cele ale vieții creștinești.

Columba a lucrat cu mare izbândă în Scoția, Anglia, vizitând adesea și Irlanda. Sfârșitul său a fost foarte mișcător. În aceea zi, înaintea morții sale, a stat pe o colină de unde se vedea clădirea misiunii și micul ei pământ. După ce în tăcere le-a privit câțva timp, a înălțat mâinile spre cer și a rugat pe Dumnezeu să le binecuvinteze. „Revenit în coliba sa, își reluă lucrarea lui de toate zilele, să transcrie Psalmii, și ajunse acolo unde s'a scris: „Temeți-vă de Domnul, voi sfinții Săi; căci celor ce se tem de El, nimic nu le va lipsi”. (Ps. 34, 19). „De acestea”, zise el când termină pagina, „mă voiu ține cu tărie”. Când sună clopotul anunșând rugăciunea de dimineață, se grăbi să meargă la locul de adunare, și înainte ca frații să-l poată ajunge, căzuse fără de puteri la pământ. Ne mai putând să vorbească, mai făcu o sforțare ca să-și ridice mâna și să-i binecuvinteze, și cu fața strălucind de bucurie trecu la odihnă”. El a murit în anul 597.

Din „Insemnări Biografice”
din Marea Lupă.

*Dă până când simți, și atunci
dă până nu mai simți.*

„Mândria a roinat câțiva, îngâmfarea, mulțimi”.

Scrieri ușurate și periculoase.

Lumea este năpădită de cărți, cari ar fi mai bine să fie nimicite, decât să fie răspândite. Ar fi mai bine ca acele cărți cu povestiri despre indieni, sau bandiți, cari sunt scrise și răspândite numai ca să iasă bani, ar fi mai bine zic, să nu se cetească de loc. În aceste cărți sunt ascunse fermecătorii demonice. Povestirile otrăvitoare de suflet despre bandiți, despre cruzime și teroare, exercită o puternică și demonică influență asupra tineretului și deșteaptă în el dorința, de a atrage atenția asupra persoanei lor, chiar dacă aceasta s'ar face pe o cale nelegiuită. Sunt și multe cărți, cu un cuprins mai mult istoric, dar nici influența acestora nu este mai bună. Grozăviile, cruzimea, purtările desfrânate descrise în aceste cărți, lucrează în multe suflete ca un ferment, ca o plămădeală, conducând la aceleași fapte. Cărți, cari descriu lucrările și umblările satanice ale oamenilor, duc totdeauna la comiterea faptelor rușinoase. Groaznicele amănunte ale crimelor și ale cruzimilor nu trebuie reînviolate mereu, și nimeni, care crede adevărului prezent, nu trebuie să se străduiască să eternizeze amintirea acestor lucruri.

Istorisiri de iubire, istorisiri ușuratece și afățătoare formează cuprinsul unei alte clase de cărți, cari sunt un blestem pentru fiecare cetitor. Se poate ca autorul să vorbească de o bună morală și se poate ca în lucrarea sa să țese unele sentimente religioase; dar, în majoritatea cazurilor, satan este numai îmbrăcat într'un vesmânt de înger ca astfel să poată amăgi mai sigur. Spiritul năzuște în cea mai

mare parte către acele lucruri, car il hrănesc. Cetitorul, care se ocupă cu cetirea istorisirilor rele și excitante devine incapabil față de datoriile, cari îi stau în față. Acest fel de oameni duc o viață naturală și nu au nici o dorință către o ocupațiune folositoare, sau de a cerceta Sfânta Scriptură spre a se hrăni cu mană cerească. Minteaa li se slăbește și pierde puterea de a gândi la marile teme, a datoriei și a soartei în general.

Mie mi s'a arătat, că tineretul e pus în cea mai mare primejdie din cauza unui material de cetit necurat și nesfințit. Satan face, ca atât tineretul cât și cei mai în vârstă, să fie încântați de aceste istorisiri, cari, n'au nici o valoare. Dacă o bună parte din aceste cărți ar putea să fie distruse, atunci s'ar pune piedici unei plăgi periculoase, care săvârșește o groaznică operă, slăbind spiritul și stricând cu desăvârșire simjurile. Nimeni nu este întărit așa bine în dreptele principii, ca să poată fi sigur față de ori și ce ispiită. Deci, toate cărțile acestea, cari cuprind un material de cetit atât de fără valoare, trebuie cu hotărîre date la o parte.

Noi nu avem permisiune dela Domnul de a ne ocupa cu tipărirea sau răspândirea unor astfel de lucruri, căci ele sunt mijlocul de a strică multe suflete. Eu știu ce scriu, căci aceste lucruri mi-au fost prezentate. Fie, deci, ca nici unul din cei ce cred adevărului, să nu se ocupe cu asemenea lucru, ispitit de gândul de a face bani. Domnul nu va binecuvânta mijloacele astfel câștigate; ele se vor risipi mai mult, decât se vor adună. H., p. 55. 56.

„Colportorul Evanghelist”
pag. 104.

„Ce vezi o mai de preț decât ce azi!”

PAGINA TINERETULUI.

Căsătoria cu necredincioșii.

Acum câțiva ani am mers la o stație de cale ferată cu un iubit frate. Pe când ne apropiam de oraș, îmi zise: „Acesta e cel mai nefericit ceas din viața mea. Fiica mea, pentru care am cheltuit foarte mult, ca să-i dau convenita învățătură spre a deveni o bună lucrătoare pentru adevăr, se reînfoarce astăzi acasă spre a se căsători cu o persoană ce nu e în credință. Văd cum s'au spulberat și speranțele mele și viitorul ei. Nu m'aș simți mai trist dacă astăzi ar fi trebuit să-i duc trupul morți dela gară acasă!”

Tânăra aceasta s'a căsătorit, și astăzi nu mai e în credință. De ce oare tineretul de ambe sexe ajunge în asemenea situații? Trebuie să fie un plan bine chibzuit al vrăjmașului. Căci dacă prin suferințe, persecuții, sărăcie, lipsa putinței de a se educa în școlile noastre nu poate ajunge să-i îndepărteze dela lucrarea în via Domnului, atunci găsește că cel mai bun mijloc de a-i face să nu mai fină legea lui Dumnezeu, e de a-i lega prin căsătorie cu persoane ce nu cred în Dumnezeu.

Dumnezeu, spre fericirea fiilor Săi, a oprit legăturile de încuscrire cu oamenii fără credință, sau de altă credință. Deut. 7, 1—4.

Căsătoria a fost întemeiată de Dumnezeu și rămâne sfântă ca și Sabatul, dar este interzis să se facă cu persoane din lume pentrucă: „Aceia vor întoarce pe fiii lui ca să nu-Mi slujească, ci să se închine la zei străini.” Spiritul Profetic zice:

„E foarte primejdioasă legătura cu persoane din lume. Satan știe, că ceasul în care se căsătoresc tineri și tinere, pune capăt timpului în care ei mai puteau simți roadele credinței și când mai puteau simți de folos. Ei sunt pierduți pentru Hristos. Poate câțva timp se vor mai strădui să ducă viață de creștin; dar toate eforturile lor sunt îndreptate contra unei o neobosite influențe împotrivoitoare. Odată se bucurau și socoteau un privilegiu de a vorbi despre credința și speranța lor; dar acum ajung să nu mai vrea să vorbească despre aceste lucruri, știind că cel de care și-au legat soarta nu are plăcere de ele. Drept urmare, credința în adevărul prețios se stinge în inima lor, și salan țese cu șirelenie în jurul lor o pânză de necredință.” — „Testimonies for the Church”, pag. 504, 505.

Pentru cei cari proiectează să se căsătorească sunt date următoarele sfaturi:

„Dacă ești favorizat cu părinți temători de Dumnezeu, sfătuește-te cu ei. Pune în fața lor planurile și speranțele tale, ia dela ei învățătura pe care o tragi din viața și experiența lor și vei fi scutit de multe întristări. Mai presus de toate caută sfat la Hristos. Studiază cuvântul Său cu rugăciune. Având astfel de îndrumări, tânăra să primească de tovarăș al vieții un om cu caracter curat, bărbătesc, un om harnic, cinstit, doritor de a ajunge ceva, un om care iubește și cinstește pe Dumnezeu. Tânărul să aleagă spre a-i sta alături, o persoană capabilă de a duce șirul poverilor vieții, o persoană a cărei influență îl va inobilă și perfecționa, și care-l va face fericit prin iubirea ei.” — „Pe urmele Marelui Medic”, pag. 359.

Căsătoria cu necredincioșii este foarte nepotrivită. Adresându-se unei persoane care vrea să facă așa ceva, Serva Domnului zice: „Iubită soră, dacă nu vrei ca din casa ta să nu mai piară întunerecul, atunci să nu te căsătorești cu o persoană care e vrăjmaș al lui Dumnezeu.” — „Testimonies” Vol. 5, pag. 363.

O casă din care nu mai piere întunerecul! Ce fel de casă! Și aceasta pentru o viață întreagă! Dumnezeu vrea ca locul familiei, căminul familiar să fie cel mai plăcut depe fața pământului. Primejdia este prea dureroasă ca cineva să se mângâie cu speranțe neîntemeiate, lucrând astfel încât să vrea să facă din casă un locaș al întunerecului. Vedeți cât de trist ar fi ca în loc ca cei doi să fie din inimă una la lucrul frumos de a sluji pe Dumnezeu, să fie nevoiți a se despărți și a merge pe două căi. Mărturisirile sincere ale celor cari au făcut această dureroasă experiență se înalță ca un strigăt de alarmă prevesind tineretul a se feri de legături de căsătorie cu oameni lumești.

G. B. Thomson.

ABONAȚI-VĂ

la „Curierul Misionar”. Ce-ți-l și vă va face bine.

Cheia câştigării sufletelor.

Puternice sunt îndemnurile la câştigarea de suflete. Oricât ar părea de grele piedicile, Dumnezeu a legat cheia câştigării sufletelor de trei condiţiuni pe care oricine le poate îndeplini:

Cine va câştiga suflete?

I. „*Cel care merge*“. Când Hristos a voit să salveze pe oameni a părăsit tronul Său de mărire, şi a ieşit din tot ce era al Său pentru a veni în altă lume. Tuturor acestora ce se înrolează în lucrarea Sa de mântuire le spune: Care dintre voi nu se leapădă de tot ce are (după cum am făcut Eu), nu poate să-Mi fie ucenic.

Fiecare om are o mică lume a sa, — ambiţiile şi dorinţele sale, plăcerile şi neplăcerile sale, prietenii şi urmaşii săi, avuţul său material. Din toate acestea trebuie să „plece“. Unde? — În altă lume, în lumea „altora“, să se împărtăşească iubitor, de întristările şi suferinţele, de speranţele şi bucuriile, altora; să fie ocupat cu nevoile şi problemele lor, şi să uite lumea de une vine.

Cum să meargă?

II. „*Cel care merge plângând*“. Nu e de ajuns ca cineva să meargă, el trebuie să meargă plângând, căci Marele său Mod la fost un om „al întristărilor şi cunoscut cu durerea“. „Isus plânse“. Şi acum ar putea cineva merge într'o lume de oameni şi femei sortii pierzării, fără să plângă, decât numai atunci când inima sa ar fi într'adevăr foarte egoistă şi împietrită tot aşă cât

stânca nemişcată? În lumea aceasta sunt bărbaţi şi femei ce zac pe patul suferinţelor, sunt milioane de vieţi şi de inimi sfărâmate, şi ce e mai rău toţi aceştia sunt fără, Dumnezeu şi fără speranţă.

„*Cel care merge plângând*“ va învăţa taina dumnezească a lacrimilor de milă cari immoaie inimile împietrite, cari vindică rănilor făcute de păcat, şi topesc piedicile cari închid căile înaintea lui Dumnezeu.

Ce să facă?

III. „*Cel care merge plângând, când aruncă sămânţa*“. Puterea nu este în om, ci partea preţioasă este în sămânţă. Sămânţa încolţeşte pentru că într'ansa este sămburele vieţii dumnezeieşti. „Sămânţa este cuvântul“. Partea dumnezească din sămânţă încolţeşte şi dă naştere la o natură dumnezească în pământul unei alte inimi. În toată împărăţia naturii nu este o sămânţă mai preţioasă de cât aceasta. Este mult mai preţioasă decât aurul cel mai curat şi decât pietrele preţioase cele mai rare.

Iar aceste preţioase seminţe trebuie semănate cu lacrimi.

Rezultatele.

Celor cari împlinesc aceste condiţiuni, Dumnezeu le-a făgăduit rezultate sigure.

Făgăduinţă pentru lucrător.

I. El „*se va întoarce fără indoeală*“. Deşi a plecat din casa sa, şi a părăsit tot ce a avut, viaţa sa nu este pierdută. „*Cine va căuta să-şi cruţe viaţa sa o va pierde*“; „*şi cine pierde viaţa sa pentru Mine, o va afla*“.

El va veni iarăş. Domnul a părăsit mărirea, onoarea şi bucuria casei cereşti, pentru ca să vină în întunerecul, baţjocura şi moartea cesteilalte lumi. Dar El S'a reîntors, deoarece „Dumnezeu L-a ridicat mai pe sus de toţi, şi L-a dat nume care este mai pe sus de orice nume“. In acelaş chip cei cari merg plângând, purtând sămânţă preţioasă „se vor înturna, şi vor veni în Sion cu cântări şi bucurie veşnică, pe capetele lor: ei vor avea bucurie şi veselie, iar păsul şi suspinul vor fugi“.

Cum va reveni?

II. El „va veni fără îndoială cu bucurie“. In lumea aceasta sunt multe izvoare de bucurie — prietenii, sănătatea, câştigurile, prilejurile bune. Dar aci se vorbeşte de o bucurie pe care o vor primi oamenii şi care-şi are origina în cer.

Păstorul cu o sufă de oi a pierdut una. „Nu va lăsa el pe cele nouăzeci şi nouă, şi se va duce în munţi, şi va căuta pe cea care s'a răfăcit?... Şi când a găsit-o o pune pe umerii săi, bucurându-se“.

„In acelaş chip... este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un păcătos care se pocăeşte“.

Ce va aduce?

III. „Cel care merge plângând, când aruncă sămânţa, se va întoarce fără îndoială cu bucurie, purtând snopii săi“.

Snopii săi îi sunt pricină de mare bucurie. „Care este speranţa noastră, sau bucuria, sau coroana bucuriei? Nu sunteţi chiar şi voi în faţa Domnului Isus Hristos la ve-

nirea Sa? Căci voi sunteţi mărirea şi bucuria noastră“.

Dacă semănăm pentru noi înşine, ne vom bucura atunci când semănăm, dar vai, vom seceră cu lacrimi.

Dacă semănăm pentru Dumnezeu, vom semăna cu lacrimi, dar vom seceră fără îndoială, cu bucurie.

Vei fi şi tu unul din aceştia?
Meade Mac Guire.

In genuchi.

Un sculptor lucrase o minunat de frumoasă statuă, şi un om care o văzuse îi zise: „Nu pot să înţeleg statua d-voastră. Vă cunosc arta, dar statua aceasta este lipsită de proporţii. Nu vedeţi lucrul acesta?“

„Nu o vedeţi aşă cum o văd eu,“ observă sculptorul. „Jos, la piciorul statuii veţi găsi un loc de îngenuchiat; şi dacă veţi îngenuchia la piciorul statuii mele ce reprezintă pe Hristos, o veţi vedea în adevărata ei proporţie“.

Omul îngenuchie acolo, şi de îndată statua i se arată în adevărata ei proporţie şi măreţie. Sunt lucruri în Hristos pe cari nu le puteţi vedea şi înţelege decât atunci când îngenuchiaţi la piciorul Său. Sunt învăţături ale adevărului şi experienţe pline de bucurie şi biruinţă ce nu pot fi aflate decât atunci când cineva îngenuchiază înaintea tronului. De ce să neglijăm noi a îngenuchia înaintea Domnului nostru, când numai acolo, la picioarele Sale, îl putem vedea în frumuseţea şi mărirea Lui. Acolo învaţă sufletul să respire, deoarece rugăciunea este respiraţia sufletului. „Numai la altarul lui Dumnezeu

„Coarta vine totdeauna cu al doilea curânt“.

putem lua în sfeșnicul nostru lumină dumnezească.

Ce înalt și nemăsurat privilegiu, ca acesta, de a fi îngăduit oamenilor slabi și păcătoși să îngenuche înaintea Făcătorului lor și să rostească cuvinte cari să ajungă la Tronul Monarhului Universului, iar El, atunci când noi privim spre El în credință, ne trimete răspuns de pace.

Să îngenuchiem dar înaintea lui Dumnezeu și să vedem mărirea Lui.

R. S. H.

Zi de vară.

Ce dulce răsare soarele! Florile zorilor își revarsă parfumul lor. Mărgăritarele de rouă mângâie dulce frunzele și petalele, întărindu-le, împospătându-le puterile, spre a putea răbdă arșița zilei și spre a putea face lucrul lor, rodul lor.

Știa Psalmistul, că Dumnezeu vrea să fie „rouă pentru Izrail“¹⁾ deaceia zicea: „O iau înaintea zorilor și strig; nădăjduesc în făgăduințele Tale. O iau înaintea străjilor de noapte, și deschid ochii, ca să mă gândesc adânc la Cuvântul Tău.“²⁾ Ce frumos început de ziua! Și ce plăcut să aștepti pe Dumnezeu să se arate la tine, ca o rouă, să-ți dea putere, să aduci rodul tău. Atunci, tu poți „gândi adânc la Cuvântul lui Dumnezeu“, atunci, tu poți striga către Cel ce aude glasul orfanului și al văduvei și poți să primești nouă lumină și putere din cer. Ca și Psalmistul noi putem fi credincioși „străjeri ai dimineții“. Să ne sculăm din zori de ziua, să tragem adânc în piept aerul curat, să gândim în liniște, adânc, la Cu-

vântul lui Dumnezeu îndrumați de „straja dimineții“ și să ne rugăm cu strigare tare, „ca să se audăsus“³⁾.

Improspătați, lucrurile noastre vor merge toate în plin. Vom fi ca un pom sădit lângă ape, „care își dă rodul la vremea lui și ale cărui frunze nu vestejesc, tot ce începe duce la bun sfârșit“⁴⁾.

Munca zilei făcută cu iubire și cu devotament nu ne va astupa mintea așa de mult încât să uităm că cea mai mare datorie a noastră e de a fi „dregători de spărturi“⁵⁾. Prin cuvinte, zâmbete și fapte de iubire creștină, putem ajuta să crească în semenii noștri speranța scumpa speranță a împărăției lui Dumnezeu. Ca slujitori ai lui Dumnezeu, să fim „vânt și flacăra de foc“. Un vânt ce aduce „roua lui Izrail“ și o flacăra de foc ce aprinde lumina credinței. . . . Dela inimă la inimă, în liniște, așa cum noi am primit putere „înainte de a se ivi zorile“, putem să aducem altora putere. Din casă în casă, cu cărți luminate, putem zori la lucru cât timp este ziua. „Sunteți lumina lumii“⁶⁾.

Câte prilejuri avem ca toată ziua să mărim pe Dumnezeu! Dela hrana curată și dulce a fructelor coapte de Dumnezeu, până la apa în care se scaldă omul pentru a-și ține sănătos corpul, toate, toate îndeamnă să mulțumim bunului Tată ceresc.

O zi de vară, e o zi de muncă, o zi de speranță. Cine dintre noi trecând aceste zile frumoase ale verii va putea, împreună cu Maestrul să ia parte la marea seceriș, cu bucurie?

Dumitru Florea.

1) Osea 14, 5.

2) Ps. 119, 146. 147.

3) Is. 58, 4.

4) Ps. 1, 3.

5) Isa. 58, 12.

6) Mat. 5, 14.

MISIUNEA INTERNĂ.

*Ora misionară din August,
ora 10 jum. la 11 jum. dimineața.*

1. Cântare.
2. Rugăciune.
3. Raport asupra lucrării din luna Iulie.
4. Cântare sau cor.
5. Citire din „Timpul și Lucrarea“, pag. 18: „Redeșteptare și Reformă“ și la pag. 26: „Lucrul esențial este Organizația“.
6. Convorbire cu membrii asupra subiectelor cetite. (După modelul de mai jos). (30 minute).
7. Povestirea experiențelor personale. (15 minute).
8. Cântare.
9. Rugăciune.
10. Strângerea rapoartelor prin conducătorii grupelor și predarea de aceștia Secretarului.

Tema I-a: Redeșteptare și reformă.

1. Ce înțelegem noi prin cuvântul redeșteptare?

Răsp.: Prin cuvântul redeșteptare, noi înțelegem reînvierea vieții spirituale, însușirea minții și inimii, învierea din moartea spirituală.

2. În ce stă această reînviere a vieții spirituale?

Răsp.: În cele arătate de Apostolul Pavel în epistola către Corinteni când zice: „Dacă ați fost sculați cu Hristos, căutați cele de sus, gândiți cele de sus, nu cele de pe pământ; amărâți membrele voastre cele de pe pământ; desfrânare, necurăție, palimă, postă rea și pornire spre înavuțire ca una ce este idolatrie“.

3. Ce vrea să ne învețe Spiritul Sfânt când zice: însușirea minții și inimii?

Răsp.: Vrea să ne amintească, că mintea și inima noastră n'are sufletul, n'are

vieța lui Hristos; adevă mintea nu gândeste cum gândi Hristos, și inima nu simte, cum simți Hristos, — numai și numai la salvarea oamenilor păcătoși și deci, să le însușeșim cu Spiritul lui Hristos.

4. Ce înseamnă invitația la învierea din moartea spirituală?

Răsp.: Înseamnă că mulți au murit pentru împărăția lui Hristos, dar iubirea Sa este mare pentru noi și ne strigă cum a strigat lui Lazăr: „Lazăre, ieși afară — Prielene, ieși la lucru, ieși afară!“

Notă: Mulți înțeleg greșit chemarea lui Hristos, când speră mântuirea prin cuvinte gădilitoare și prin repausul sfânt de pe scaunul Comunității. Ieșiți! Inviați!

5. Ce să înțelegem prin invitația la reformă?

Răsp.: Să privim la organizația noastră, să vedem dacă răspunde nevoii timpului și locului unde se găsește Comunitatea și să ne organizăm din nou pentru cerințele de față.

Organizația lucrării misionare, trebuie să meargă anual, mână în mână cu piedicele ce se pun în cale, pentru a le zdrobi și a ne asigura victoria prin Hristos.

6. Ce înțelegem prin schimbarea în idei și teorii?

Răsp.: Ideia, că, vechimea noastră în Comunitate și teoria că așa s'a făcut până acum, să facă loc ideii că credințioșia și ascultarea de vocea Spiritului Sfânt ce mereu ne cheamă la lucrări noi prin slujitorii săi.

7. Ce înțelegem prin schimbarea în obiceiuri și fapte?

Răsp.: Obiceiul de a da puțină zecime trebuie întocmit cu datoria de a da toată zecimea iar faptele de sgărzenie, minciună, furt, lene vorbire de rău, să fie înlocuite cu dărnicie, cu blândețe și îndelungă răbdare, iar peste toate să punem veșmânt iubirea lui Hristos între noi și față de cei păcătoși din lumea aceasta. — Până ce nu vei fi născut de sus, nu poți intra în împărăție — zice Domnul!

8. Pentru ce este necesară organizația Comunității?

Răsp.: Pentru că noi dorim să facem o lucrare mare într'un timp scurt.

9. Ce este de făcut pentru atingerea acestei ținte?

Răsp.: Să se facă multe grupe de lu-

crători biblici cari să lucreze între vecinii Comunității.

10. Pentru ca această lucrare să se facă cu folos, decă e nevoie?

Răsp.: De lucrători bine organizați, ca să înțeleagă cum să împartă lumina altora, și care să lucreze în armonie sub conducerea Predicatorului.

11. Cum sunt socoliți de spiritul profetic aceia cari nu lucrează cu credințioșie în luptă?

Răsp.: Sunt socoliți ca și soldații lipsiți de credințioșie în luptă: lași, trădători.

12. Au fost și în preajma Domnului lași și trădători? Cine? și pentru ce?

Răsp.: Iuda, pentru că era iubitor de bani, și nu a primit mustrarea binevoitoare a lui Hristos s'a supărat și L-a trădat.

— Lașitatea l-a condus la sinucidere.

— Să ne rugăm ca să nu cădem în ispită.

Notă: Comitetul Misionar este stăruitor rugat să facă ca în ora Misionară membrii să aibă cu dânsii „Curierul Misionar” și să răspundă la întrebări după el. — Este absolut necesar ca Comitetul să studieze bine lecțiunile ca să le poată explica membrilor. — Studiul ne conduce la această unitate de gândire și simțire pentru lucrare și așa putem deveni cu toții una cu Hristos.

Secretarul misiunii interne.

Săptămâna de abnegație.

Dela 5—11 Iulie a. c.

Iată acum, timp bine plăcut! Iată zile binevenite ca noi să facem cu Domnul un legământ prin sacrificiu.

Hristos s'a făcut sărac pentru noi, ca noi să fim îmbogățiți prin sărăcia Lui. Cât timp s'a lepădat Isus de această toată avere? Zeci de ani! De ce? Ca tu și eu să fim odată părtași la moștenirea Lui. Nu ne vom lepăda și noi azi și mâine de micul nostru câștig pentru ca mergând pe urmele Sale să putem pătrunde pe porți în celate?

Sfaturi prețioase.

Pe când James Garfield era încă tânăr, un vechiu prieten îi dădă o hârtie tipărită pe care el o păstră cu multă grijă până la sfârșitul vieții sale.

„Fă puține făgăduințe, celi el. Spune în totdeauna adevărul. Niciodată să nu vorbești de rău pe cineva. Alegeți o bună tovarășie, sau nu îi alege niciuna. Să nu întrebuijeți băuturi amețitoare. Un caracter bun prețuște mai mult decât orice. Păzește secretele, dacă ai vreunul. Nu imprumută niciodată, dacă îți este cu puțință să faci în altfel. Nu te căsători înainte de a fi în stare să îngrijești de o femeie. Fii cinstit dacă vrei să fii fericit. Când vorbești cuiva, privește-l în față. Nu te grăbi să ajungi bogat, dacă vrei să meargă toate bine. Nu privi numai la folosul tău. Strânge pe când ești tânăr, spre a avea ce da când vei fi bătrân. O convorbire înțeleaptă și o tovarășie concepută sunt conducători spre fapte bune. Singure faptele tale, pot să aducă vreo vătămare de seamă caracterului tău. Dacă cineva te vorbește de rău, poartă-le încât vieața ta să fie în așa chip ca nimenea să nu creadă vorba de rău. Seara înainte de a te culca, adu-ți aminte și cugetă asupra celor ce ai făcut în timpul zilei. Să nu fii niciodată neocupat; dacă nu poți să întrebuijezi cu folos mâinile tale, atunci îngrijește-te spre a face să rodească spiritul. Cetește cu atenție și cugetă asupra celor scrise mai sus, cel puțin odată pe săptămână”.

Astfel de sfaturi sunt de mare preț, nu numai spre a fi puse în buznarul oricărui tânăr, ci ele trebuiesc să fie frumos sculptate în inimă.

„The Youth's Instructor”.

„Curierul Misionar”

Foaie lunară.

Director: P. P. PAULINI

Membru: ST. DEMETRESCU

Edit. și Red. resp.: D. FLOREA

Prețul unui număr Lei 6.— Anon. pe un an Lei 60.

Red. și Admin. Str. Labirint 116.

DIN CAMPURILE MISIONARE.

Către regatul de sus.

Într'o seară, un colportor, din pricină că nu putuse să găsească vreun loc unde ar fi putut rămâne în acea noapte porni pe un drum ce străbatea un munte. Ajuns în apropierea unei mici ferme, ce se află pe marginea drumului, colportorul ciocăni la uşe; îndată i se răspunse: „INTRATI”. Il rugă să şadă la masă şi apoi, fermierul îl întrebă cu ce se ocupă. Colportorul nostru îi răspunse că reprezintă o casă de editură de cărţi religioase. Atunci fermierul începă să-i facă felurite întrebări cu privire la chestiunile biblice şi astfel convorbirea se scurse până spre miezul nopţii. Eră cât se poate de interesant de a vedea spiritul acestui om, ce eră într'un chip aşă de minunat pregătit, spre a primi adevărul. Iată convorbirea ce avu loc între ei:

— „In ce zi a săptămânii a înviat Domnul Hristos?” întrebă fermierul. Dar tot el mai adăugă, că după socotelile pe cari le făcuse, gândia că acest lucru s'ar fi întâmplat Luni. Iar când Colportorul îi spuse că învierea a fost în prima zi a săptămânii, ceea ce însemnează Duminică, fermierul se gândi un moment, apoi spuse: „Atunci Sâmbătă trebuie să fie Sabatul!” Şi, fiindcă colportorul îl încredinţă că arau exacte concluziile lui, fermierul întrebă pe oaspetele său, dacă nu crede şi el că Sâmbăta este ziua pe care trebuie să o ţină ca odihnă. În chipul acesta începă un studiu biblic cu privire la Sabat. A doua zi de dimineaţă, fermierul împreună cu soţia sa, doriră să urmeze mai departe studiul biblic, şi îşi petrecură mai multe ore în chipul acesta. Fermierul dădu colportorului 100 de franci, spre a servi lucrării lui Dumnezeu. Aceşti bani reprezentau zecimea pe care şi-o pusese deoparte. Acest dar dădu ocazie colportorului să dea lămuriri cu privire la organizaţia bisericii Adventiştilor de Ziua Şaptea precum şi asupra întrebunţării zecimii. După aceea, întrebă pe fermier: „Nu voiţi să vă alăturaţi de acei cari păzesc poruncile lui Dumnezeu şi cari aşteaptă revenirea Mântuitorului?” Fermierul stătu o clipă pe gânduri, apoi răspunse: „Desigur că vreau” şi soţia sa venind lângă bărbatul său zise: „Şi eu deasemenea!”

Studiul biblic care fu terminat în acea seară precum şi convorbirea ce avu loc

a doua zi de dimineaţă, făcură ca acest om, împreună cu soţia sa şi patru copii ai săi, să pornească pe calea ce duce spre regatul de sus. Cine nu ar voi cu multă dragoste, să ajungă un colportor evanghelist?

(După Revue Adventiste).

Din toate câmpurile misionare vin ştiri cari arată că mijloacele actuale sunt neîndeşlătore pentru a coresponde cererii.

Fratele Sorenson din Addis Abeba scrie: „Când am venit aci acum câteva luni a trebuit să începem şcoala înainte de a fi clădirea terminată. Elevi aveam mai mulţi decât locuri, şi trebuia să alegem. Unii dintre băieţi veniseră din provincii îndepărtate, călătorind câte o lună de zile. Pentru noi e o taină felul cum au auzit ei de deschiderea şcolii, pe distanţe aşă de mari, unde nu au mijloace de comunicaţii, n'au nici reviste, nici telegraf. Alţi băieţi au fost desmoşteniţi de părinţii lor când s'au hotărit să vie la şcoala misionară a creştinilor.

Fratele Boyce din Coasta de Aur, scrie: „Şcoala noastră este supraîncărcată, şi dacă am fi avut loc, mult mai mulţi am fi avut. Ne trebuie clădiri noi. Băieţii vin dela mari depărtări, părăsind alte misiuni. Oamenii ne preţesc foarte mult. Ar fi mult de lucru, dar lucrători sunt puşini. De pretulindeni ni se cer lucrători, şi trebuie să le trimetem lucrători aşă neaducaţi încă”.

Fratele A. F. Bull din Tanganyka spune că Dumnezeu lucrează stăruitor asupra minţii crude a locuitorilor pentru a-i trage spre el. Avem un exemplu:

Un om şedea în coliba lui şi deodată îi veni gândul: „Se poate ca acoperişul casei să fie sprijinit pe stâlpul din mijloc şi acoperişul cerului să nu se sprijine pe nimic? Gândul acesta îl făcu să cugele mai departe şi să întrebe, până când a găsit pe Dumnezeul Creştin: El trebuie să fie acela care sprijine cerul să nu cadă. Acum are bucurie că puterea acestui Dumnezeu îl sprijine şi pe el”.

„Un stuş de experienţă e mai bun decât o pădure de avertizări”.

LECȚIUNI PENTRU COPII.

Lecțiunea 1 — 4 Iulie 1925.

Cinci parabole: sămânța de muștar; aluatul; comoara; mărgăritarul; năvodul.

Studiul biblic: Mat. 13, 31—35, 44—55.
De memorizat: „Așa va fi la sfârșitul lumii: Ingerii vor ieși, vor despărți pe cei răi din mijlocul celor buni”. Mat. 13, 49.

Vrăjmași urau pe Isus tot mai mult și ar fi vrut să-L nimicească pe El ca să facă să piară lucrarea Lui. Pentru că Isus nu eră bogat, și nu eră onorat, își băteau joc de El și de Împărăția Lui ce vrea să întemeleze.

Pe coastele dealurilor creșteă mare și înaltă planta de muștar ce răsare dintr'o sămânță foarte mică. Arătându-le această plantă Domnul le zise, că la fel e și împărăția lui Dumnezeu. Isus a semănat o mică sămânță de adevăr în inima ucenicilor Săi. Ea a crescut tot mai mare și oameni mulți s'au adăugat acestei împărății. Misionarii ascultând de Domnul, vestesc Evanghelia pretutindeni.

Domnul a mai asemănat împărăția Sa cu aluatul care ajută ca din făină să se facă pâine. Evanghelia face ca să se schimbe inima, gândurile, cuvintele, faptele și întreaga viață a lumii.

Pe vremea aceea oamenii feriau banii lor, ascunzându-i în pământ. Dacă un om află că într'un pământ este o comoară mare, cumpără pământul ca să fie a lui comoara. Domnul Isus ne spune că împărăția Sa este o comoară mai mare decât orice comoară pe care ar găsi-o un om și că e bine ca noi să fim gata să dăm totul pentru ca să avem această împărăție cerească.

Isus a mai asemănat împărăția cu un neguslor care caută mărgăritare frumoase. Și când găsește un mărgăritar de mare preț se duce de vinde tot ce are, și-l cumpără. Isus Hristos poate fi numit Mărgăritarul de mare preț. Prețul pe care-l dăm pentru acest Mărgăritar nu este aurul sau argintul. El ne cere să dăm păcatele și să luăm în schimb viața Lui nepătată.

Isus a mai amintit în parabolă de un năvod. Ca să arate că în comunitate sunt adunați și oameni buni și oameni răi, El zise: „Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu un năvod aruncat în mare, care

prinde tot felul de pești. După ce s'a umplut, pescarii îl scot la mal, șed jos, aleg în vase ce este bun și aruncă afară ce este rău”.

Așa după cum neghina este aruncată din grâu și arsă, și după cum pescarii aleg peștele cel rău și-l aruncă afară, „așa va fi și la sfârșitul veacului. Ingerii vor ieși, vor despărți pe cei răi din mijlocul celor buni”.

Aceste parabole ne învață că trebuie să avem o mare râvnă de a servi pe Domnul. Noi trebuie să lepădăm orice păcal, și trebuie să căutăm a face în fiecare zi voința Sa. Nu e destul să fim bolezăți, ci să căutăm a lucra pentru Isus. Noi trebuie să păstrăm în inima noastră Spiritul Sfânt și să fim conduși de El în fiecare zi.

Intrebări.

1. Ce credeau și ce voiau să facă vrăjmașii cu Isus? De ce?
2. De ce se aseamănă împărăția lui Dumnezeu cu muștarul?
3. Cine zice Domnul că se aseamănă cu aluatul? De ce?
4. Când un om găsește o comoară ce face el?
5. Ce ne învață această pildă?
6. Ce învățăm din parabola mărgăritarului de preț?
7. Ce fac pescarii cu peștele prins în năvod?
8. Care parabolă ne arată că cei răi vor fi adunați și nimiciți.
9. Cine va face aceasta și când?
10. Ce trebuie să avem în inimile noastre?

Lecțiunea 2 — 11 Iulie 1925.

Isus liniștește furtuna; demonizații din Gadara.

Studiul biblic: Luc. 8, 22—40.
De memorizat: „El poruncește chiar și vânturilor și apei, și-L ascultă”. Luc. 8, 25.

1. Multime de oameni înconjură pe Isus. El vindecă pe bolnavi, și învață pe toți adevărurile minunate ale împărăției cerurilor. Lucrul acesta se petreceă în fiecare zi, și Isus cu greu puteă să se oprească pentru a mânca sau a se odihni. Adesea

„Refuză de a face o faptă urâtă oricât de mică ar fi”.

El eră foarte obosit și doriă să meargă într'un loc liniștit pentru a se odihni.

Isus și ucenicii Săi erau pe lacul Galileii; și Isus zise: „Haideți să mergem dincolo de lac”. Au dat drumul mulțimei, iar Isus și cei doisprezece s'au suit pe corabie.

„Atunci s'a stărnit pe lac un așa vârtej de vânt, că se umpleă corabia. Și el dormi la cârmă pe un căpălău. Ucenicii L-au deșleplat și l-au zis: „Invățătorule, nu-ți pasă că pierim?”

O furtună pe apă este mult mai rea ca o furtună pe uscat. Cerul se întunecă, și apa este tot așa de neagră ca și cerul. Vântul apleacă corabia, și valurile mari lovesc coastele corabiei așa că e primejdie de a se îneca.

Unii dintre ucenici erau pescari, și scosese bine barca lor din multe furtuni. Dar acum puterea și priceperea lor nu putea împiedeca de a se umple corabia cu apă, și pierdură speranța crezând că se vor îneca. Părea la început că uitaseră că Isus eră cu ei. Când moartea li s'a părut sigură, și-au adus aminte de El, și L-au chemat. Ei au fost surprinși văzându-L că doarme liniștit, și ei trebuie să fi gândit că Isus nu se prea îngrijește de ei.

Cu toate că furtuna nu a deșleplat pe Isus, El a auzit strigătul de ajutor al ucenicilor Săi. Ei ziceau: „Doamne, scapă-ne, că pierim. Isus nu eră spăimântat. La creațiune El a spus cuvinte cari au făcut ca apele să se adune la un loc, și să se arate uscatul. El nu se teme de furtună; cea mai mare grijă a Sa eră să liniștească pe ucenicii spăimântați.

„De ce vă temeți?” îi întrebă Isus; și apoi, ca să le reamintească purtarea lui Dumnezeu de grijă pentru copiii Săi, adăugă, „Puțin credincioșilor”. „El s'a sculat, a certat vântul, și a zis mării: „Taci! Fii liniștită”. Și vântul a stat, și s'a făcut o liniște mare”. Ucenicii au fost umpluți de mirare și ziceau: „Cine este acesta de poruncește chiar și vânturilor și apei și-L ascultă?”

Ajunzând la țarm au fost întâmpinați de doi demonizați; aceștia erau oameni ce n'aveau mintea întreagă. Ei erau sălbateci și răi și locuiau în morminte. Ei fuseseră legați cu lanțuri, dar sfărâmaseră lanțurile, și se lătaseră cu pietre ascuțite. Ucenicii fugiră de acești oameni, dar Isus se opri și privi la ei.

Acești oameni sălbatici părea că doresc să ceară ajutor lui Isus, dar ei erau așa mult în pulerea lui Satan, încât atunci

când au încercat să ceară ajutor, spiritele rele i-a forțat să zică: „Ce avem noi a face cu Tine, Isuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici să ne chinuiești înainte de vreme?”

„Departate de ei eră o turmă de porci care pășteau”. Spiritele rele șiau că Isus îi va scoate afară din acești oameni. „Dracii rugau pe Isus zicând: „Dacă ne scoți afară din ei, dă-ne voie se ne ducem în turma aceea de porci. Duceți-vă, le-a zis El. Ei au ieșit și au intrat în porci și deodată toată turma s'a repezit de pe răpă în mare și a pierit în ape”.

Păzitorii porcilor au alergat apoi în oraș și au spus apoi cele întâmplate. Stăpânii porcilor în loc să se bucure de oamenii cari fuseseră făcuți sănătoși se gândiau numai la pierderea lor. „Și iată că toată cetatea a ieșit în întâmpinarea lui Isus; și cum L-au văzut, L-au rugat să plece din ținutul lor”.

Când Isus eră gata să se suie în corabie, unul din oamenii din care ieșiseră dracii îl rugă să-i dea voie să rămână cu El. Dar Isus îi spuse să meargă acasă, și să spună la toți ce a făcut Dumnezeu pentru el. El a făcut astfel și a doua oară când Isus a mai venit pe acolo, oamenii L-au primit cu plăcere.

Intrebări.

1. Care lucru făcă pe Isus să dozească uneori odihna?
2. Cum trebuia să treacă de cealaltă parte a râului?
3. In ce primejdie credeau ucenicii că au căzut?
4. Descrie o furtună pe apă.
5. Ce uitaseră ucenicii în sfortarea lor omenească de a scăpa?
6. De care lucru se îngrijia Isus?
7. Ce arată felul în care Hristos a liniștit marea?
8. Cine le-a ieșit înainte când au ajuns la țarm?
9. Ce lucru au fost siliți de spiritele rele să facă acești oameni?
10. Ce s'a întâmplat când Hristos a lăsat spiritele rele să intre în porci?
11. Ce au făcut locuitorii din cetate când păzitorii le-au spus cele întâmplate?
12. Ce doriă omul care fusese liberat de spiritele rele? Ce s'a întâmplat în cetate pentru faptul că el a ascultat de Isus?

„Cine cunoaște pe Dumnezeu poate fi umilit; cine se cunoaște pe sine nu poate fi mândru”.

Leețiunea 3 — 18 Iulie 1925.

Filca lui Iair; femeia bolnavă.

Studiu biblic: Marc. 5, 21—45.

De memorizat: „Îndrăznește fiică! Cre-dința ta te-a vindecat”. Mat. 9, 22.

Isus a ascultat rugămintea locuitorilor din Gadara și a trecut cu ucenicii Săi de cealaltă parte a lacului Galileia. „Și când Isus a trecut iarăș de cealaltă parte, cu corabia, s'a adunat mult norod în jurul Lui. El stătea lângă mare.

„Atunci a venit unul dintre fruntașii sinagogii, numit Iair. Cum L-a văzut frun-tașul s'a aruncat la picioarele Lui, și l-a făcut următoarea rugămintă stăruitoare: „Fetița mea trage să moară; rogu-Te, vino de-Ți pune mâinile peste ea, ca să se facă sănătoasă și să trăească”.

Acest mândru fruntaș chemase mai în-ainte mulți doctori cari nu putuseră să-i ajute. Dorind ca să scape fetița dela moarte lepădă orice mândrie și când veni acolo Isus, Iair se plecă până la pământ înaintea Lui rugându-L ca să vină să o vindece.

În mulțimea care urmă pe Domnul eră și o biată femeie bolnavă de doisprezece ani. Fiindcă doctorii mai mult o chinu-seră și nu o putuseră vindeca a venit la Domnul prin mulțime și s'a alins de haina Lui, căci își zicea: „Dacă aș putea doară să mă ating de haina Lui, mă voiu tă-mădui”. Deodată boala pieri, iar ea se simți puternică și bine. Ea se retrase bi-nișor înapoi, când Isus se întoarse și zise: „Cine M'a alins?”

Ucenicii l-au spus că trebuie să-L fi atins cineva din mulțime. Atunci femeia înfricoșată și tremurând, căci știa ce se petrecuse în ea, a venit de s'a aruncat la picioarele Lui, și l-a spus tot adevărul”. Isus vorbindu-i frumos i-a zis: „Fiică cre-dința ta te-a mântuit”.

Mergând înainte spre casa lui Iair, au venit oameni dela casa aceluia, zicându-i: „Fiica ta a murit; pentru ce mai superi pe învățătorul?” Dar îndată ce Isus a auzit aceste cuvinte, a zis fruntașului sinagogei: „Nu te teme, crede numai”.

„Și n'a îngăduit nimănui să-L însojească afară de Petru, Iacob și Ioan fratele lui Iacob. Au ajuns la casa fruntașului sina-gogii. Acolo Isus a văzut o zarvă, și pe unii cari plângeau și se tângiau mult”. La Iudei eră obiceiul să plătească pe câteceineva să stea de priveghiu și să bo-

cească, și să facă sgomot mare în casa unde eră un mort.

Când Isus intră în casă, zise oamenilor acelora: „Pentruce faceți atâta zarvă, și pentruce plângeți? Copila n'a murit, ci doarme. Ei își băteau joc de El”.

„Atunci după ce i-a scos afară pe toți, a luat cu El pe Tatăl copilei, și pe cei ce-L însojiseră (Petru, Iacob și Ioan), și a intrat acolo unde zăcea copilul. A apu-cat-o de mână, și i-a zis: . . . „Fetișo, scoală-te, îți zic!” Îndată fetișo s'a sculat, și a început să umble; căci eră de doisprezece ani. Ei au rămas uimiți. Isus le-a poruncit cu lărie să nu știe nimeni lucrul acesta; și a zis să dea de mâncare fetișei”.

Din lecțiunea aceasta învățăm că Isus are putere să învieze morții. Va veni în curând timpul, când toți cari sunt în mor-mintele lor vor auzi vocea Sa și vor ieși afară și vor trăi iară.

Intrebări.

1. De unde vedem că acum Isus a fost bine primit în Gadara?
2. Ce a lepădat Iair ca să vină la Isus și pentru ce?
3. Pe când se grăbiă Domnul să meargă, cine s'a apropiat de El prin mulțime?
4. Ce a făcut femeia bolnavă și ce a zis Domnul?
5. Cât de umilit a recunoscut femeia fapta ei și cum i-a vorbit Domnul?
6. Cum a mângâiat Isus pe fruntaș când a venit pe drumulvestea cea tristă la Iair?
7. Numai cine a primit voie să meargă cu Isus?
8. Ce a zis Isus bocitorilor? Ce lucru arată necredința lor?
9. A învieat Isus pe fiica lui Iair? Ce vârstă avea ea?
10. Ce învățăm din această lecțiune? Ce va veni în curând?

Lecțiunea 4 — 25 Iulie 1925.

Orbii vindecați; alungarea spiritului mur.

Studiu biblic: Mai. 9, 27—38.

De memorizat: „Atunci S'a atins de ochii lor, și a zis: „Facă-vi-se după cre-dința voastră!” Mai. 9, 29.

1. Câte feluri de minuni a făcut Isus! Mai întâiu a schimbat apa în vin, apoi a

„Nu-ți lua ca sfătitor elipele descurajării”.

vindecat pe oameni de bolile lor, a îndrăvenit pe un paralizic, a dat sănătate bietului om care se află fără ajutor la lac, a isgonit demoni, a liniștit furtuna pe apă, a înviat doi morți — fiul văduvei din Nain și pe fetița lui Iair.

Oamenii auziseră pretutindeni despre minunile Domnului și curgeau pe urmele Lui. Domnul mergea din loc în loc cu ucenicii Săi. Așa, a fost prin multe orașe și sate. Odată s'au luat după El doi orbi și strigau: „Ai milă de noi“.

Se vede că niște prieteni buni i-au adus mai aproape de Isus, de oarece după ce a intrat în casă, orbi au venit la El. Și Isus le-a zis: „Credeți că pot face lucrul acesta?“ „Da, Doamne“, i-au răspuns ei. Atunci S'a atins de ochii lor și a zis: „Faceți-vă după credința voastră!“ Și li s'a deschis ochii.

Cât de fericii trebuie să se fi simțit acești oameni! În loc să pipăie în întunec, fără nici o scântie de cer, pom, iarbă, flori în mintea lor — lucruri cari nouă ne fac așa mare plăcere — ei puteau să vadă ca oricare altul. Când au plecat au spus la toți pe cari i-a întâlnit, despre minunea pe care Isus a făcut-o pentru ei, astfel că „au răspândit vestea despre El în tot ținutul acela“.

Ați văzut vreodată pe un om care nu poate vorbi? Sunt așa mulți în lume. Unii poate cântăci nu aud, nici nu pot vorbi. De aceștia se spune că sunt surzi și muși. Alții poate că nu vorbesc, dar înțeleg ce li se spune. Oamenii au adus la Isus un mut, și Isus l-a vindecat așa încât putea să vorbească la fel cu ceilalți oameni. Și mulțimile de oameni, mirate, ziceau: „Niciodată nu s'a văzut așa ceva în Izrael!“

Cât de recunoscători ar trebui să fim noi pentru că putem vedea, auzi, umbla și alerga. Câteodată poate uităm că și acum sunt unii cari nu se bucură de aceste binecuvântări. Noi nu putem vindeca pe acești nenorociți, cum a făcut Isus, dar Spiritul Sfânt, ne va învăța să fim buni cu ei și să le ajutăm pe toate căile posibile.

„Isus străbătea toate cetățile și satele, învățând pe popor în sinagogi, propovăduind Evanghelia împărăției, și vindecând orice fel de boală și orice fel de neputință, care era în norod. Când a văzut gloatele, I s'a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite (obosite) și risipite, ca niște oi cari n'au păstor.“

„Atunci a zis ucenicilor Săi: „Mare este secerișul, dar pușini sunt lucrătorii; ru-

gaji dar pe Domnul secerișului să scoală lucrători la secerișul Lui“.

Noi să facem astăzi această rugăciune, căci lumea este plină de întristare, suferință și boli la fel ca pe timpul Domnului. Și astăzi sunt pușini lucrători cari să spună lumii vestea cea bună a mântuirii. Noi trebuie să facem totul cu puțință spre a ajuta această lucrare și să ne rugăm ca Domnul să trimească mai mulți lucrători în câmpurile unde oamenii n'au auzit de Isus.

Intrebări.

1. Spune câteva din minunile pe cari Isus le-a făcut ca să ajute oamenilor.

2. Prin mulțimea care venia după Domnul, cine s'a luat odată după El și ce strigau ei?

3. Ce a avut loc cu cei orbi în casa unde a mers Domnul?

4. Cum trebuie să se fi simțit orbi vindecați și ce au spus ei lumii?

5. Ce a făcut Domnul cu un om mut și ce zicea atunci lumea?

6. Pentruce și cum trebuie să ne arătăm noi recunoștința față de Domnul Isus?

7. Ce lucrare facea Domnul neconținut?

8. Ce simția Domnul față de mulțime și pentru ce?

9. Ce zice Domnul Isus despre seceriș?

10. Cum putem fi de ajutor și noi la acest seceriș?

AVIS.

Frații Lucrători și Secretarii comunităților pot să ne trimească pe viitor date din viața membrilor decedați, și, pentru ca să fie cunoscută decedarea și de alții, le vom publica pe rând în Curierul Misionar.

RED.

Necrolog.

Sora Voica A. Angheluță din Comunitatea Bărlad a adormit în Domnul la 25 Maiu a. c. Tânăra soră a adormit roșind cu speranță și încredere cuvintele cântării: „Naintea Ta, Isus iubit, vin azi încredzător“. Și-a făcut parlea sa în lucrul Domnului ca o bună coristă. La înmormântarea ei peste o mie de persoane au auzit Cuvântul Domnului. ST. O.

„Pregătește-ți anitoale; Domnul îți va găsi de lucru“.